

Krémtúró

Évek óta nem aludtam olyan pocsékul, mint aznap éjjel. Talán ez azért lehetett, mert tudtam, hogy mit hoz a holnap. Szinte egész éjszaka csak vergődtem az ágyban, mint egy partra vettet hal és már megszámoltam az összes létező bárányt is amikor végre sikerült egy pár órára elaludnom.

A másnap reggel sem indult sokkal könnyebben. Majdnem egy óráig tartott mire kiszenvedtem magam az ágyból és felöltöztem. Szigorúan, csak és kizárólag valami kényelmesbe, ha már egyszer a nap folyamán tudtam, hogy a lehető legpocsékabbul fogom érezni magam. Ettem egy keveset, hogy ne ájuljak el az odaút alatt, bár olyan gyomorgörcsöm volt, amelyet a legrosszabb ellenségemnek se kívánnék.

Fél órán belül betolatott az udvarunkba a betegszállító. De korántsem azért kellett ez, mert mozgásszervi problémáim lennének, vagy esetleg mozgáskorlátozott lennék. Nem. A végtelenül egyszerű oka annak, hogy édesanyám az ünnepek után miért költötte a fizetését arra, hogy igénybe vegyük ezt az egyébként kicsit sem olcsó szolgáltatást csak annyi volt, hogy az elmém egy nagyon csúnya játékot játszott velem, az én démonjaim abban nyilvánultak meg hogy fizikailag képtelennek éreztem magam arra, hogy elhagyjam a lakásunkat. A szaknyelv erre annyit mond, hogy pánikzavar és agorafóbia. Szerintem ez két papírra vetett szónál jóval több.

Az ezt megelőző nagyjából másfél hónap alatt két kezemet meg tudom számolni, hogy hányszor hagytam el a házat. Természetesen egyszer sem önszántamból. De akkor legalább ment az, ami azon a borongós szerdai napon lehetetlennek bizonyult.

A két mentőápoló persze készségesen próbált segíteni. Nem ment. Ekkor jött a már jól ismert tünetegyüttes-hadsereg. A gyors szívverés, az izzadás, a remegés, a szédüléshez hasonlító bizonytalanság érzete, a lábzsibbadás és az érzések, amikre a szaknyelv nagyon hosszú és kimondhatatlan szavakat használ; amikor azt érzem, hogy az elmém és a lelkem elhagyja a testemet és nem egy valóságos világon vagyok. Vagyis a démonom előbújt és egyre erőteljesebben és intenzívebben próbálta megfertőzni az elmémet. Sikerült is neki. Egyszerűen nem ment.

Nagyjából húsz percnyi küzdés után a két talpraesett és empatikus mentőápolónak hála már a betegszállítóban ültem. Úton voltunk a szomszédos város felé. Az utazás első felére nem is nagyon emlékszem már, mivel az agy hosszú távon az ehhez hasonló borzalmas emlékeket általában megszépíti vagy (mint az én esetemben is) elfelejtjük őket. Annyi azért megmaradt, hogy én a telefonomon játszottam, míg édesanyám a mentőápolóval beszélgetett.

Akkor néztem ki a kis ablakon csak, amikor már elértük az úticélunkat. Ismerős volt a hely, hiszen már jártam ott korábban többször is. Ekkor jött az újabb megpróbáltatás. Valahogyan ki is kellett keveredni abból az autóból. Szerencsémre ez már sokkal zökkenőmentesebben ment, mint a beszállás. Csak kitoltak az ülésen a kocsiból, majd be a kapun, fel a rámpán és be az ajtókon. Nem volt ám ez olyan nehéz, de mégis megviselt amikor még kint megláttam a nagy épületen levő feliratot.

Emésztgettem egy darabig az olvasottakat a váróban, de sok időm nem volt rá mivel viszonylag gyorsan behívtak. Vagy lehet, hogy nem is volt az olyan gyors; azóta rájöttem, hogy ott másképp érzi az ember az idő múlását.

Kinyílt az egyik párnázott ajtó és kilépett rajta egy ránézésre nyugdíj előtt áll köpenyes doktornő. Engem hívott be és édesanyámat. A rendelő helyiség nem volt valami nagy, egy íróasztal székkal és számítógéppel, mellette egy nagyobb szekrény, egy dohányzóasztal a falhoz tolva körülötte három egészen kényelmesnek tűnő fotellel, egy csap, egy kisasztal rajta néhány játékkal és egy másik ajtó.

Később kiderült, hogy azok a fotelek nem is olyan kényelmesek. Főleg hosszabb távon. A doktornő kérdéseket tett fel, amikre nehezen tudtam válaszolni. Na nem azért, mert nem akartam volna. Ha nem akartam volna válaszolni el sem mentem volna, sőt nem is mondtam volna, hogyha odáig fajul a helyzetem önként is megyek, nem érdekel. Egyszerűen nem ment. A kezeim és a lábaim ismét remegni kezdtek.

Akárhogy is próbálkozok visszaemlékezni arra, hogy mi történt ezután, már csak annyi van meg, hogy a doktornő azt mondja, hogy felvesznek az osztályra kivizsgálásra. Ekkor már tudtam, hogy ez körülbelül két hetet vesz igénybe. Véletlenül sem azért, mert korábban már jártam volna ezen a helyen, egyszerűen csak utána olvastam a kórház weboldalán. Tudtam azt is, hogy mi a napirend és azt is, hogy nekem azzal lesznek problémáim. Tudtam, hogy kik az ottani orvosok, ápolók és foglalkoztatók. Tudtam, hogy telefon nem lehet nálam és hogy szűrő/vágó eszköz sem. Nem mintha nekem lett volna bármi féle szuicid hajlamom, sejtettem, hogy ez a rajtam kívül ott tartózkodó gyerekeket védi. Tudtam, hogy mikor van a látogatási idő és az is, hogy ezt az akkor éppen kezdődő influenzajárvány miatt egyetlen rövid órára csökkentették.

Anyát elvitték, hogy felvegyék az adataimat. Engem pedig megmértek. Magasságot, testsúlyt, vérnyomást. Igaz, hogy 2020 már öt éve elmúlt és hogy influenza van, nem koronavírus, de Covid-tesztet is csináltak. Mert muszáj. Sok mindenre mondták ezt később is.

Nem sokkal később anya elment. Tudtam, emlékeztem rá, hogy én mondtam neki azt, hogy vigyen pszichiátriára is, ha kell. Én kértem őt, hogy segítsen ahogyan csak tud. Ő pedig ezt is tette. De akkor, abban a percben mikor kísértél az ajtón csak annyit éreztem, hogy elhagyott. Hogy ő is magamra hagyott. Egyedül voltam és csak magamra számíthattam.

Ekkor néztem aznap először órára. Háromnegyed tizenkettő volt. Az ápolók megkértek két lányt, hogy mutassák meg, hogy mi merre van, mert azt nem tudtam. Nem volt egy túlságosan bonyolult felépítésű hely. Nővérpult, kezelő, mosdó és tusoló, egy nagyobb közös helyiség és néhány kórterem. Ezen kívül máshová felnőtt kísérete nélkül nem is mehettünk. Az ablakokon rács volt, tükröt is csak jól látható helyre tettek. Végül is ez mégis csak egy gyermek pszichiátriai osztály.

Ebéd közben már kellőképpen megnyugodtam ahhoz, hogy jobban körbe tudjak nézni. Az osztályon túlnyomó többségben fiúk voltak. Lányok csak négyen voltunk. Külön asztalnál kellett együnk, mintha ez számítana bármit is és a nap végén nem ugyanazt a zuhanyfülkének csúfolt valami használnánk fürdésre. Bár én valóban nem azt használtam.

Egy többórás csendespihenőt és az uzsonnát követően, ahogy a napirendben is állt jöhetett a fürdés. Mikor én következtem bementem a megközelítőleg 2 négyzetméteres

helységbe. És a hadsereg a démonnal együtt aznap másodszor is eljött. Ez itt már nem az agorafóbiának volt köszönhető, éppen ellenkezőleg. A démoni együttes másik tagjának, a klausztofóbiának. Bejött utánam egy ápoló, mert valószínűleg láthatta, hogy nem csuktam be az ajtót magam után rendesen majd, amikor meglátta, hogy ott állok és remegek felettébb „bájos” hangon megkérdezte tőlem, hogy mégis mi a baj. Válasz hiányában jött az újabb kérdés, hogy rosszul vagyok-e. Erre már legalább bólogatni tudtam. Ekkor meglehetősen váratlanul megragadta a karom és reményeim szerint segítő szándékkal „kivezetett” a közösségi térben található kanapéhoz majd már önszántamból leültem oda. A szakápoló tőlem tisztas távolságban helyet foglalt a kanapé mellett lévő fotelben majd nézte ahogy már összegörnyedve remegek és sírok és közben kérdésekkel bombázott. Mindezt olyan lendülettel, hogy szinte esélyem sem volt válaszolni.

Érzéseim szerint úgy tíz perccel később megjelent a főnővér helyettes és leült mellém. Ő már kicsit készségesebben és kedvesebben próbált velem kommunikálni. Csodák csodájára ez sikerült is neki. Én elmondtam neki a problémámat, ő pedig közölte velem, hogy van egy másik fürdő is, ami kicsit nagyobb annál, amit a többiek használnak, úgyhogy, ha sikerült valamennyire megnyugodnom majd megnézhetjük azt is. Azt hiszem, hogy ez volt az a pont amikor megtaláltam a kedvenc ápolómat. A vacsora után nemsokkal erre sort is kerítettünk, de akkor már nem éreztem magamban elég erőt ahhoz, hogy még egyszer megpróbálkozzak egy gyors tusolással.

Mikor elmentünk aludni egyedül maradtam a gondolataimmal és persze a démonommal. Ekkor realizálódott bennem, hogy az életem fenekestől felfordult. Hisz képtelen voltam elmenni egy egyszerű fürdőbe zuhanyozni. De már a kórházba való eljutáshoz is segítség kellett. Nem tudtam kimenni az udvarra sem. Egyszerűen nem ment. Azok a dolgok, amik pár éve még rutinszerűen egy átlagos napom részét képezték már nem mentek. Azt terveztem, hogy ez a pont az életemben, mikor már ennyire segítségre szorulok mindenben majd idős koromban valamilyen szervi betegség következtében jön el én pedig akkor majd ezt elfogadom, hiszen eleget éltem ahhoz, hogy megismerjem a világot és mindent megtanuljak, amit akartam. De ez nem így lett. Ahogy a mondás is tartja, ember tervez Isten végez.

Ezeknek a gondolatoknak volt köszönhető az, hogy az első bent töltött éjszakámat majdnem végig sírtam, remegve szorítottam a vaságy támláját. Hiszen ott voltam én egy 16 éves fiatal lány, aki tele van álmokkal. Vagyis volt. Akkor vontam kétségbe először a következő évekre vonatkozó terveimet. Megkérdőjeleztem azt, ami addig életem álma volt, hogy orvos legyek. Az ezt megelőző 5-6 évben ez volt az a cél amiért mindig küzdöttem. Most pedig oda jutottam, hogy elbizonytalanodtam abban, hogy egyáltalán végig tudnám-e ilyen állapotban csinálni, sőt abban is, hogy egyáltalán eljutnék-e odáig. Mert nem ment. Egyszerűen semmi nem ment már.

A másnap a kaotikus alvásnak köszönhetően nehezen jött el. A reggeli mosakodás, öltözés és ágyalás után jött a feketeleves. A reggeli torna. Ahogy fel kellett vegyem a bakancsomat, kabátomat és a maszkomat már nehezebben vettem a levegőt. Egyáltalán nem éreztem magam komfortosan mikor az egyik foglalkoztató szólt, hogy sorakozzunk. Nem akartam kimenni és a kettes sorban való ácsorgás miatt úgy éreztem, mintha visszaestem volna az általános iskolába. Egy gyors népszámlálást követően megindultunk kifelé, az udvarra. Amint kiléptem az ajtón, abban a szent pillanatban gyökerezett földbe a lábam. Mire a többiek már sorban álltak kint az udvaron, én az ajtó mellett ácsorogtam. Egy meglehetősen

rövid szóváltást követően az egyik foglalkoztató a megszokottnál hangosabban közölte velem, hogy vagy megyek én is tornázni a többiekkel, vagy menjek be, mert ennek így semmi értelme. Szerintem volt értelme, vagy legalábbis lett volna hogyha hagyja, hogy ott maradjak az ajtó mellett. Így viszont lendületesen mentem vissza a kórtermembe. Menet közben a nővérpultnál megkérdezték, hogy miért jöttem be. Elmondtam, hogy hát azért, mert beküldtek.

Nem sokkal később mindenki visszajött az udvarról és nekikezdhattünk a reggelinek, illetve a gyógyszerosztásnak. Mivel én csak egy napja voltam bent, reménykedtem benne, hogy az utóbbi tevékenységben nekem nem kell részt vennem. Ez így is lett.

Ezután a többiek elmentek. Volt, aki pszichológushoz, volt, aki pszichiáterhez, akik pedig kimaradtak ezekből a csodás programokból azok mentek tanulni. Én nem mentem. Az egyik ápoló mondta, hogy akkor most elmehetnék fürdeni, mivel előző nap nem voltam. Hátra jött velem és a csukott ajtó mögött türelmesen megvárta, amíg végzek. Egyszer kétszer megkérdezte, hogy minden rendben van-e. Ekkor találtam meg a második kedvenc ápolómat. Egy Földre szállt angyal volt.

Az első után a napok valahogy egészen egyformán és unalmasan teltek. Reggel mindig én voltam az első, aki mosdóba ment (ez főleg higiéniai szempontból volt jó ugyanis pont előttem lett kitakarítva). Utána öltözés, vérnyomás mérés. Amíg a többiek reggeli tornán voltak és olvastam. Majd jöhetett a reggeli és a gyógyszerosztás. Miután párszor én is beszéltem a pszichológussal, a pszichiáterrel, és túlvoltam néhány viziten is kaptam két gyógyszert. Azt mondták az egyik az alváshoz jó a másik pedig szorongáscsökkentő. Az alvás nem sokkal, de jobb volt. Ám azt a gyógyszert pár nap után egy másikra cserélték, ami nem, hogy nem segített, de egész nap álmos voltam tőle. A szorongás se javult, nem tudtam kimenni és még mindig a hátsó zuhanyzót használtam.

Azt a két gyógyszer azóta is szednem kell. Mert muszáj. Mert azóta sem találtunk egy olyan pszichiátert (egyenlőre) aki hajlandó online konzultálni és segítene abban, hogy abbahagyhassam a két pirula szedését.

Amíg bent voltam, a 21 nap alatt egyszer sem mentem el tanulni. Az élmény szobában is csak egyetlen egyszer jártam, de nekem nem volt akkor pozitív élmény, mint amennyire a többiek élvezték. A nagy tudománya a szobának az volt, hogy lehetett zenét hallgatni. Mit ne mondjak, tényleg jó nagy élmény. Mindeközben én véraláfutásosra kapartam a kezemet és ablakokat számoltam jobb ötlet híján, amíg a többiek viszonylag friss pop slágereket hallgattak. A foglalkoztatóknak viszont nem igazán tűnt fel, hogy én nem vagyok jól. Az asztal másik végében ültek és telefonoztak. Egyszer kétszer felnéztek ugyan, de nem igazán hatotta meg őket, hogy mit csinálunk. Kereken 21 és fél percet töltöttünk a pincehelyiségben, a beígért negyedóra helyett. A percek nem én számoltam; jól járt a fali óra. Amikor visszafele mentünk az egyik foglalkoztató sejtésem szerint nekem címezve elejtett egy olyan mondatot, hogy ez nem is volt olyan kibírhatatlan. Nem akartam neki megmutatni az immár erőteljesen vörös, véraláfutásos kézfejemet, amin már jól láthatóak voltak a belemélyesztett körmeim nyomai is.

A pszichiáteremmel nem ápoltam valami fényes kapcsolatot. Az első 1-1,5 hétben minden beszélgetésünk vége az lett, hogy én szívem szerint magamba zuhanva zokogtam volna. Az

ottlétem második felében pedig minden egyes szóváltásunk után (néha közben is) legszívesebben ráborítottam volna azt a hülye dohányzó asztalát. Az egyik beszélgetésünk közepén fennhangon megkérdezte tőlem, hogy ugye én egy ilyen magasabb polcra nézem a világot és beszélek az emberekkel. A válaszom kimerült egy rövid „nem” -ben. A beszélgetésünk során előkerült, hogy én már jártam nála korábban. Megjegyeztem neki, hogy most is ugyanaz a problémám, mint ami korábban is volt. Erre ő fellengzősen megkérdezte, hogy miért, mi bajom van. Én erre már csak annyit válaszoltam neki, hogy maga az orvos, mondja meg. Azt hiszem itt ragasztotta rám először az arrogáns jelzöt, amiről azóta orvosi papírom is van. Korábban nem tudtam, hogy ezt lehet diagnosztizálni, de a doktornőnek ez is sikerült.

A pszichológussal se mondanám kifejezetten, hogy megvolt köztünk a kémia. Ez két dolgon látszott meg nagyon az ott tartózkodásom alatt. Először akkor mikor a tesztjeit csináltatta velem. Volt köztük egy rajzolós is, fákot kellett rajzolnom. Mikor meghallottam a feladatot az emlékek hatására szomorkásan felnevettem, ugyanis ezt még a doktornő csináltatta velem mikor először jártam nála. A feladat közben végig ezen mosolyogtam. A pszichológus valószínűleg nem értette az okát, de nem is kérdezte. Másodszor pedig az orrom alá dugott egy terápiás szerződét, mondván, hogy így nem haladunk egyről a kettőre. Ha nem megyek ki nem látják, hogy milyen, ha rosszul vagyok. Illetve a kitöltött tesztjeim sem mutatták azt ami az én bajom volt. Annyit fűzött hozzá, hogy olvassam át, emésztgessem. Nem akartam aláírni, nem tetszettek a kikötések. Neki meg az nem tetszett, hogy nem írom alá.

Ekkor a pszichológusomnak és két doktornőnek el kellett utaznia egy konferenciára. Én így kerültem egy alkalom erejéig a másik pszichológushoz. Ő azt javasolta, hogy kérjem el a terápiás szerződést és írjam át úgy, hogy nem változtatok rajta sokat, de mégis jobban tetszen nekem. Én ezt készségesen meg is tettem. Viszont amikor visszajött a pszichológusom neki, illetve a doktornőnek sem tetszett. Szerintük felesleges a szavakon lovagolni. Én viszont csak az általam megfogalmazott szerződés lettem volna hajlandó aláírni, amit ők nem akartak. Ekkor kaptam az újabb szép jelzöt: nem együttműködő.

A pszichológus elmondta, hogy ők nem azt szeretnék, hogy szenvedjek. Ők segíteni szeretnének és ha jobban akarok lenni ezt hagynom kéne. Azt akarta, hogy menjek ki a reggeli tornára, ne csak az ajtó mellé. Azt akarta, hogy menjek el a többiekkel tanulni, ne egyedül a kórteremben tanuljak. Azt akarta, hogy menjek át az élmény szobába még és ne csak a könyveimet bújjam, míg a többiek ott vannak. Túl sokat akart és keveset adott. Nekem ezek mind szenvedéssel jártak volna. Nem akartam, mert nem ment. Nem ment, ezért nem akartam.

Volt egy nagyon fontos szabály bent. Akit mentővel hoznak az a folyósón alszik. Más mód ugyanis nem nagyon volt arra, hogy egész nap figyelhessék őket. Amíg én bent voltam összesen három ilyen eset történt.

Az első egy csütörtöki napon történt, este. Egy lányt küldtek át a gyermekosztály ügyeletéről, aki elvágta a torkát egy összetört tányérral. Én elég jól bírom a vér és a sebek látványát, de amikor őt megláttam valami nagyot tört bennem. Tudni illik, hogy a nyakon levő sérüléseket nem igazán lehet szépen kötözni szerintem egyértelmű okból. Ebből kifolyólag látni lehetett a nyakán a nagyjából tíz öltéssel bevarrt sebet. A lány kezei is be voltak kötve. Gondolom

biztosra akart menni. Később kiderült, hogy nem. Csak a pillanat hevében tette és amint meglátta a vágásokat és a vért magán pánikba esett és félt, hogy nem éli túl.

A második szintén egy nagyjából velem egyidős lány volt. Őt nap közben hozták be, mert drogozott. Látszott rajta, hogy ő sem először van itt. A másik lányt is ismerte. Sőt az egyik fiút is, akit egyszer mérgében meg akart dobni egy cipővel, miközben ebédeltünk. A cipő viszont nem arra ment amerre ő azt akarta. Engem talált fejen és leverte a velem szemben ebédelő lány egyik tányérját is. Ekkor éreztem, hogy mi bizony nem leszünk jóban.

A harmadik eset a bent töltött huszadik napomon történt, délután. Az osztályvezető főorvos asszony már készült haza, mikor leparkolt a mentő. Egy nálam kicsit idősebb fiút hoztak, aki szinte teljesen kábán feküdt a hordágyon. A fején voltak kötések. Fogalmam sincs, hogy mi történhetett vele. Őt csak egy napig láttam. Az viszont feltűnt a szülein, mikor jöttek hozzá, hogy egészen jól szituált családja van a két lánnyal ellentétben.

Várható volt, hogy a korlátozások ellenére bent is ki fog törni az influenzajárvány. Ez az ottlétem közepén történt nagyjából. Én az utolsók között voltam, akik elkapták. Sejtésem szerint a cipő dobálás lánytól kaptam el. Majdnem mindenkit hazaküldtek azon a héten.

Engem viszont át akartak küldeni a gyermekosztályra, hogy vizsgáljanak meg. Nem igazán értettem a helyzetet, ennek több oka is volt. Először is nem voltam betegebb, mint a többiek és őket nem küldték át. Másodszor az egyik főorvosnő gyermekgyógyász is így lett volna ott is, aki megvizsgáljon. Harmadszor pedig nem tudtam, hogy mégis hogyan gondolták azt, hogy én majd önként és dalolva átmegyek a kórház egy teljesen másik épületébe úgy, hogy a reggeli tornákra alig tudtam kimenni ráadásként beteg is voltam, ami még jobban legyengített a démonommal való küzdelemben.

Az ágyamon feküdtem mikor az ápolók bejöttek és jelezték, hogy menni kéne. Én csak feküdtem ott, mint egy darab fa. Aztán a kedvenc ápolóm megpróbált kiszedni az ágyból. Olyan volt mintha egy ragtapaszt próbált volna feltépni egy nagy bőrfelületről, csak itt én voltam a ragtapasz szerepében. Onnantól kezdve nem volt a kedvencem. Sem ő, sem az angyal, mivel ő is ott volt ekkor és semmit sem szólt. Csak kapaszkodtam az ágy támlájának rácsába és semmi pénzért nem eresztettem volna el. Behívták hozzám az osztályos orvost, mondta, hogy meg kéne próbálni átmenni. De nem ment. Ez volt az, amit senki nem értett meg. Hogy nem ment. Utána behívták az osztályvezetőt is, aki pár perc beszélgetés után közölte, hogy mivel nem mentem át ezért aznap nem látogathatnak. Ez egyfajta bevett szankció volt ott. De rajtam ez nem segített, sőt csak még jobban megutáltam az ottani orvosokat.

21 kínkeserves nap után kidobtak onnan. Az orvosok és a pszichológus azt mondták, hogy kellemetlenül érzik magukat amiért nem tudtak segíteni. Érezzék is. A célom az esetleges gyógyulás mellett az volt, hogy ha nem tudok visszamenni a gimibe akkor olyan zárójelentést írjanak, ami alapján, ha kérvényezzük az egyéni tanrendet, azt meg is adják. Ez nem jött össze. Ehelyett azt kaptam, hogy arrogáns és nem együttműködő vagyok. Én ezen azóta is csak mosolyogni tudok.

A helyzet azóta nem sokat változott, csak a körülmények. Meglett az egyéni tanrend, de iskolába nem tudtam járni. Sok telefonálás után végre lett pszichológusom, természetesen magán és nagyon drága. Lett matek tanárom is, hasonlóan a pszichológushoz; magán és drága. Jó vele beszélgetni de a heti egy alkalom, vagyis átlagban a havi négy kicsit sem olcsó mulattság. Bár anya azt mondta, hogy a gyógyulásom minden pénzt megér én nem akarom, hogy emiatt nélkülöznünk kelljen. Kémia tanárom is lett. Vagyis ő már volt korábban is, de ő baráti alapon nem fogad el pénzt. Nagy nehezen anyu talált a szomszédos megye gyermek pszichiátriáján egy olyan doktornőt, aki személyes szülői konzultáció után hajlandó online beszélni velem. És mivel orvos segíthet abban, hogy ne kelljen szedjem a gyógyszereket.

Azt érzem, hogy nem tehetem meg a családommal, hogy beteg vagyok mert ez nekik sem jó. Nem tehetem meg a barátaimmal, hogy beteg vagyok, mert az nekik sem jó. Nekem meg az nem jó, hogy beteg vagyok és hogy ez nekik nem jó. És magammal sem tehetem meg azt, hogy nem teszek semmit azért, hogy jobban legyek, mert mi lesz akkor a terveimmel. Ördögi kör. A démonom és én örök csatában egymással. Általában ő áll vezetésre, de néha én is nyerek. Ez ritka és mindig megünneplem. Legtöbbször vaníliás krémtúróval, mert a kórházban is csak a jobb napokon kaptunk azt.